

Motiver, godkjendt af det Parti, der stemmer for denne nye Hærløvs, og indeholdende Kjøbenhavns Befæstning, idetmindste ved midlertidige Værker, og stillende permanente Værker i Udfigt, indeholder i Virkeligheden Kjøbenhavns Befæstning. At det ikke er Tilfældet, kunne de ikke faae Noget til at tro, og have de ikke faaet Noget til at tro. (Udfrydelse af Berg). Det ærede Medlem siger, at det er ligesaa galt med dette Forslag. Altsaa, fordi man ved at vedtage en Hærløvs, der i sine Motiver indeholder Kjøbenhavns Befæstning, en Forsvarsplan, som man selv har godkjendt indtil det Punkt, hvor den permanente Befæstning skulde bygges, altsaa i alt Fald den midlertidige Befæstning, — fordi man derved er gaaet ind paa Kjøbenhavns Befæstning, skulde Vedtagelsen af en Hærløvs, der ikke har det Mindste med disse Motiver at gjøre, og som er udgaaet fra et Parti, der har forlangt en ganske anden Forsvarsplan og modsat sig Kjøbenhavns Befæstning, betyde det Samme? Det ærede Medlem vil dog vel indrømme, at denne Logik hører ikke hjemme mellem fornuftige Folk. Jeg siger altsaa, at saaledes var Stillingen dengang, at det ærede Medlem og de af hans Meningsfæller, der vare i Fællesudvalget, gjorde et Bud, som indeholdt Kjøbenhavns Befæstning, og med Hensyn til Udgifterne var gaaet 400,000 Kr. op, og som med Hensyn til de Byrder, der lagdes paa Befolkningen, ikke indeholdt de store Lettelser, som fra vor Side nu staffles tilveie, men indeholdt en Garnisonstjeneste, som i den Grad var byrdefuld og trykkende, at den utvivlsomt vilde blive følt som en Ulykke, og desuden indeholdt Indrømmelser af den Natur, at Forstærkningen, altsaa det gamle Mandskab, indtaltes til Døelse igjen. Et saadant Forslag var det, de Herrer vare isærb med at sætte igjennem i Fællesudvalget, og de vare saa langt fra at have sagt deres sidste Ord, at man fra deres Side endog fik Udtalelser i Fællesudvalget — hvad der nu ligger for, vistnok ikke trykt, men i alt Fald er det ikke nogen Hemmelighed — om, at de særlig ønskede en Konference med Ministeren for paa dette Bud at kunne komme til Forstaelse med ham, og at de altsaa vare villige til at gaa endnu videre, og mange Udtalelser i Udvalget viste ganske tydelig og klart, at finantzielt vare de villige til at gjøre endnu flere Indrømmelser, blot for at komme til Enighed med Ministeren om at faae deres Lov gennemført. Naar Sagen forelaa saaledes, var det vor Migt af Hensyn til Befolkningen i Tide at gjøre, hvad der stod i vor Magt, for at forhindre en saadan Ulykke, og det er lykkedes os, navnlig ved at holde de Herrer udenfor. Nu kan det være grumme kjedommeligt for de Herrer, der have hjulpet paa deres Modstandere, som have skaffet disse den ene Ordsvær valgt efter den anden, og have haabet at faae Løn og Anekjendelse, en Indflydelse og en Betydning, som de vist længe

have sukket efter, at de efter alt dette have maattet se sig om og finde, at de staa uden nogen- somhelst Betydning (Udfrydelse af Friid). Jo, det ærede Medlem har aldrig haat Betydning! Jeg kan indrømme, at denne Stilling kan være ubehagelig, og jeg indrømmer, at overfor os ere de Herrer komne i en saadan Situation, at de maa være blevene saa forbittede, at de hverken kunne stjæle Lovforslag eller Tal eller Noget mere fra hinanden, men maa gaa fra det ene Kaseri til det andet (Udfrydelse af Berg). Jo, det ærede Medlem er virkelig nu endog saa kommen i en saadan Affekt, at han gjør Bevægelser ude paa Gulvet, som sandelig ikke flæde ham. Men de Herrer maa ogsaa kunne begribe, at deres Behreidelser ikke ramme os og ikke ere berettigede; thi naar Sagen foreligger saaledes, som jeg har ansørt, og vi itide sige, at vi ikke ville forhandle med de Herrer paa det Standpunkt, de vare komne paa, maatte vi gjøre, hvad vi kunde, for at tilveiebringe et andet Grundlag, og faae Sagen løst paa en relativt bedre Maade (Berg: Altsaa dog kun relativt bedre!) Ja, der maa altid gjøres Indrømmelser, og de blive naturligvis større, naar vi staa som Mindretal i Salen, end naar vi staa, som vi for nogle Aar tilbage stode, som et Flertal (Udfrydelse af Berg). Ja, det er ikke vor Skyld, at det ikke mere er saaledes; thi vi have ventet paa de Herrer hele Aaret igjennem, for at det skulde blive muligt for os at arbejde sammen med dem og frembringe et godt Resultat. Der er sket Henvendelser fra vor Side til Dhrr. om en saadan Samarbeiden, men de ere stadig blevene afviste. Men de Herrer kunne dog ikke forlange, at vi skulle til evige Tider vedblive at vente paa, om de maatte maatte behage at blive Opposition igjen, og saa i Mellemtiden lade dem gjøre alle de Ulykker, de kunde. Nu klager man over, at vi ikke have sagt dem, at vi ville forhindre dem i dette. Det er ligesom naar en Mand, der vil stikke Ild i et Hus, bliver tagen paa Veien dertil, og han saa vil sige: Hvorfor sagde I ikke, at I vilde passe paa mig? De Herrer maa saa langt fra tro, at den Behreidelse rammer, at jeg tværtimod vil sige Dem, at, naar De ville gjøre noget Saadant igjen, saa ville vi igjen stoppe dem i Farten og igjen undlade at sige det til dem. Vi ville tage dem, og saaledes have vi ogsaa gjort nu. Det gjør mig ondt for Dem, men De ere blevene tagne. — Med Hensyn til det Forslag, der nu skal afstemmes, kommer det meget mindre an paa, for os idetmindste, om det er til Behag eller ikke for de ærede Medlemmer, der ville have skaffet et endnu værre Forslag. Spørgsmaalet er, om dette Forslag, som foreligger, sammenholdt, ikke blot med det Forslag, der helbigvis maa betragtes som dødt, og som det ærede Medlem var ved at aflevere, men ogsaa i Sammenligning med den nuværende Hærorning, er en Binding, et Frem-